చంద్రుళ్ళో కుందేలు

- మధురవాణి

(ప్రారంభం)

తెలతెల్లటి మబ్బు తునకలు పల్చగా పరుచుకున్న ఆకాశం విరబూసిన మల్లెపొదలా, అప్పుడే పుట్టిన పాపాయి నవ్వులా స్వచ్ఛంగా, అందంగా ఉంది. ఎవరో మబ్బుల చాటున దాగుండి దోసిలి పట్టి సుతారంగా ముత్యాలు వెదజల్లుతున్నట్టు అలవోకగా నింగి నుంచి జారుతున్న సనసన్నటి వాన చినుకులు.. ఆగి ఆగి వీస్తున్న గాలి అలలపై తేలుతూ మెలమెల్లగా చెట్టు సిగలో నుంచి జారి నేలని తాకుతున్న ఎర్రటి గుల్మోహర్ పూలరేకులు..

గుల్మోహర్ చెట్టు కింద నించున్న ఓ అమ్మాయి చేతుల్లో అప్పటిదాకా పెనవేసి ఉన్న మరో జత చేతులు మెల్లగా వీడిపోతూ ఆమె నుంచి దూరంగా వెళుతున్నాయి. అలా ముందుకి సాగిపోతూనే వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ "నువ్వు జాగ్రత్త.. వెళ్ళొస్తానూ.." అంటూ చెప్తున్న వీడుకోలు వాక్యాలు గాలి తెరలనీ, వాన చినుకుల్నీ దాటుకుని ఆమె దాకా వచ్చేసరికి అస్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి. కళ్ళు విప్పార్చుకుని అటు వైపే చూస్తూ చెయ్యెత్తి గాలిలో ఊపుతూ ఉండిపోయిందా అమ్మాయి.

"ఇంకా ఎంతసేపు ఈ రోడ్డుకేసి చూస్తూ నించుంటావు.. పద వెళ్దాం.. మేఘా.. నిన్నే.. పలకవేంటి.. మేఘా..... మేఘా...."

తనని గట్టిగా కుదిపేస్తూ బిగ్గరగా వినిపించిన ఆ పిలుపుకి ఉలిక్కిపడి నిద్ర లేచింది మేఘ. కళ్ళు నులుముకుని చుట్టూ చూస్తే ఎర్ర పూవులు రాల్చే గుల్మోహర్ చెట్లు లేవు. గది గోడలకి వేసిన ఊదా రంగు పల్చటి బెడ్ లైటు వెలుతురులో గులాబీ రంగులోకి మారిపోయి మెరుస్తోంది.

"హ్మ్.. మళ్ళీ కలేనా!" నిట్టూర్చింది మేఘ.

మంచం దిగి గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళి కొంచెం మంచినీళ్ళు తాగేసి మళ్ళీ వచ్చి గడియారం వంక చూసింది. అప్పుడు సమయం అర్ధరాత్రి రెండవుతోంది.

కిటికీ పరదాలు పక్కకి జరిపి బయటికి చూస్తే నల్లటి ఆకాశంలోంచి ధారాపాతంగా కురుస్తోన్న వర్షం చీకటి నలుపులో కలిసిపోయి కంటికి కనిపించకపోయినా వాన హోరు మాత్రం చెవులకు లీలగా వినిపిస్తోంది. ఉండుండీ తళుక్కున మెరిసే మెరుపుల వెలుగులో వర్షపు ధారలు వెండి తీగల్లా మెరిసి మాయమైపోతున్నాయి. బలంగా వీస్తున్న గాలివాటుకి వాన చినుకులు దురుసుగా వచ్చి కిటికీ అద్దాన్ని ఢీకొని నిశ్శబ్దంగా కిందకి జారిపోతున్నాయి. ఆ ఒరిగిపోతున్న వాన చినుకుల్ని పరామర్శిస్తున్నట్టు వాటి వెంబడే చేతి వేళ్ళతో అద్దం మీద రాస్తూ అక్కడే నించుండిపోయింది మేఘ.

దూరంగా వీధి దీపాల వెలుగులో వెన్ను విరుచుకు నిలబడిన నల్లటి మోడువారిన చెట్లు ఏ భావమూ లేనట్టు వర్షంలో తడుస్తున్నాయి. ఆ చెట్లని చూడగానే ఎప్పుడూ నవ్వుతున్నట్టుండే పచ్చని గుల్మోహర్ చెట్లు జ్ఞాపకానికొచ్చాయి మేఘకి.

నెమ్మదిగా కిటికీ మీదకి తల వాల్చి చెక్కిలితో చల్లటి కిటికీ అద్దాన్ని తాకింది. అద్దానికి అవతల వైపున జారుతున్న చినుకులన్నీ తన చెక్కిలిపై తారాడుతున్న అనుభూతి కలిగింది ఆమెకి. మనసు మూలల్లో నుంచి నిద్ర లేచిన జ్ఞాపకాల అలలేవో ఎగిసిపడుతున్నాయి.

“మేఘా.. మేఘా..” అన్న పిలుపు ఓ మార్ధవమైన గొంతులో తేలి వచ్చి చెవుల్లో గింగురుమంటోంది. ఆ పిలుపుకి ఊ కొడుతూ మెల్లగా గతంలోకి జారిపోబోతుంటే ధమధమా ఉరుముల శబ్దాలు తన మీద కేకలేస్తూ గతంలోకి వెళ్ళే వీల్లేదంటూ ప్రస్తుతంలోనే కట్టిపడేస్తున్నాయి.

మళ్ళీ ఆమె చూపు ఆకాశం మీదకు మళ్ళింది. ఆలోచనలు ఎటో వెళ్ళిపోతున్నాయి. ఎవరి మీదనో బెంగ పెట్టుకున్న ఆకాశం ఈ నిశి రాతిరి వేళ ఎవ్వరికీ తెలీకుండా ఇలా రహస్యంగా ఏడుస్తోందా.. పగలంతా ప్రశాంతంగా కనిపించిన ఆకాశం ఎందుకిలా చీకటి రాత్రిలో ఉరుములూ మెరుపులతో వెర్రి కేకలు వేస్తోంది.. తన బాధ ఎవరికీ పట్టనట్టు ఈ లోకమంతా వెచ్చగా నిదురిస్తోంది కదూ! హుమ్మ్.. ఏ మేఘం చాటున ఏ మెరుపు దాగుందో, ఏ వాన చినుకు వెనక ఏం కథలున్నాయో, వెతలున్నాయో ఎవరికెరుక!

అసలూ.. ఈ మేఘాలన్నీ వర్షించడం మానేసి వాననంతా లోపలే దాచేసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యవెందుకో.. బహుశా మనుషుల్లా అన్నీ మనసులోనే దాచేసుకుని మథనపడే అలవాటు వాటికి లేదేమో!

ప్చ్.. ఏంటీ పిచ్చి ఆలోచనలు.. అయినా నేరం తనది కాదులే.. వానదే! కాదా మరి.. మేఘాలూ, జడివాన ఎప్పుడు ఎదురైనా తనని నిలువెల్లా ముంచెత్తి ఎక్కడో ఎద లోతుల్లో అతి రహస్యంగా దాచిన జ్ఞాపకాల నిధుల్ని వెలికి తీస్తాయి. వాన పేరు పెట్టుకున్నదన్న ప్రేమ కొద్దీ తననిలా వేధిస్తుంటాయి కాబోలు! తన ఆశలకీ, నిరాశలకీ, కన్నీళ్ళకీ, జ్ఞాపకాలకీ.. అన్నీటికీ మౌనసాక్షిగా నిలుస్తోంది ఈ వర్షమేనేమో!

తన ఆలోచనలకి తనే నవ్వుకుంటూ కిటికీని వదిలి గదిలోకొచ్చింది మేఘ. టైము చూస్తే తెల్లవారుజాము నాలుగు దాటింది. ఇంక ఇప్పుడెలాగూ మళ్ళీ నిద్ర పట్టదులెమ్మని మంచం ఎదురుగా ఉన్న అలమరలో ఎక్కడో పై అరలో మూలనున్న ఒక చెక్క పెట్టెని బయటికి తీసింది.

లైటు వెలుతురులో ఆ పెట్టె మీద చెక్కబడిన అందమైన నగిషీల మధ్యన పొదిగిన రంగురాళ్ళు మిలమిలా మెరుస్తున్నాయి. ఒకసారి అపురూపంగా పెట్టెని రెండు చేతులతో నిమిరి మెల్లగా తెరిచింది. లోపల ఏవేవో కవర్లూ, ఉత్తరాలూ, చిన్న చిన్న డబ్బాలూ, రాళ్ళూ , గవ్వలూ.. చాలా రకాల వస్తువులు కుప్పగా పోసి ఉన్నాయి. చూడబోతే అదో పెద్ద జ్ఞాపకాల నిధిలా కనిపిస్తోంది.

అందులో చాలాసేపు వెతికీ వెతికీ చివరికి కెంజాయ రంగుతో హృదయాకారంలో ఉన్న ఒక బుల్లి డబ్బాని చేతుల్లోకి తీసుకుంది. తెరిచి చూస్తే మూతకి లోపల వైపున తన చేతివ్రాతలోనే దాదాపు పదేళ్ళ నాటి తేదీ, సమయమూ రాసున్నాయి. అందులో ఉన్న ఒక బుల్లి స్ఫటికపు నత్త బొమ్మని, ఎండిపోయిన ఎర్రటి గుల్ మోహర్ పూలరేకులని అరచేతిలోకి తీసుకుని ప్రేమగా తాకుతూ వాటికేసి తదేకంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

తెలవారుతున్నా సూర్యుడి జాడే లేకుండా వాన కురుస్తూనే ఉంది. మేఘని కమ్ముకున్న జ్ఞాపకాల ముసురు కూడా ఇంకా వదల్లేదు. అర్ధరాత్రి మెలకువొచ్చినప్పటి నుంచీ తెల్లారేదాకా నిద్ర సంగతి మర్చిపోయి ఆ చెక్క పెట్టెలోని రకరకాల వస్తువుల్ని పేరుపేరునా పలకరిస్తూ నిదురించిన ఒక్కో జ్ఞాపకాన్నీ తట్టి లేపుతూ ఉండిపోయింది.

చాలాసేపటికి వాన జోరు కాస్త తగ్గి మెలమెల్లగా వెలుతురు పరుచుకుంటున్న ఛాయలు కనిపిస్తున్నాయి. ఆకాశంలో కమ్ముకున్న మేఘాలు ఒక్కొక్కటే తేలిపోయి ఆకాశంలో అంతదాకా ఆవరించిన నలుపంతా కరిగిపోయి తెల్లబడుతోంది. మేఘ మనసు కూడా తేలికైనట్టుంది. జ్ఞాపకాల పెట్టెని వదిలి వర్తమానంలోకి వచ్చి ఫోన్ అందుకుని దాదాపు రెండు గంటల సేపు ఫోన్ కాల్స్ మాట్లాడింది.

తర్వాత వంటింట్లోకి వెళ్ళి కాఫీ కప్పు తెచ్చుకుని మంచం ఎక్కి కూర్చుని మళ్ళీ ఫోన్ అందుకుని నీలూకి కాల్ చేసింది.

“హలో నీలూ.. ఏం చేస్తున్నావే?”

“ఈ టైంలో ఇంకా చేసేదేముంటుందే.. హాయిగా ముసుగు తన్ని పడుకుని వచ్చే వారం నువ్వొచ్చాక మనం ఏమేం చీరల షాపింగులు చేస్తామా, ఏ గాజుల కొట్లు చుట్టూ తిరుగుతామా అని హాయిగా కలలు కందాం అనుకుంటున్నాను.”

“అబ్బో.. చాలా పెద్ద ప్లాన్లోనే ఉన్నావే! సరే గానీ మన షెడ్యూల్లో ఒక మార్పు..”

“ఇంక చెప్పకు నాకు. అర్జెంటుగా నోరు మూసెయ్.. ఏం పాడు ఉద్యోగాలే బాబూ.. అంతంత దూరదేశాలు వెళ్ళిందే కాక ఎప్పుడో రెండు మూడేళ్ళకొకసారన్నా పట్టుమని పది రోజులు పుట్టిన దేశానికి వెళ్ళే వీలు దొరకదు. మీరూ మీ పిచ్చి ఉద్యోగాలూనూ.. నేనెన్ని కలలు కంటున్నానో తెలుసా నువ్వొస్తావని. ఇప్పుడు ఉన్నట్టుండి కుదరదు అని చెప్తే నిన్నేం చేస్తే పాపం ఉంటుందసలు.. చెప్పవే.. మాట్లాడకుండా నవ్వుతావేం!?”

“అబ్బా.. కాస్త శాంతించి ముందు నన్ను మాట్లాడనివ్వమ్మా నీలమ్మ తల్లీ.. నేను ట్రిప్ కేన్సిల్ చేసానని అనలేదుగా.. చిన్న మార్పు అంతే! అదేంటంటే నేను వచ్చే వారంలో కాకుండా రేపే బయలుదేరి వద్దాం అనుకుంటున్నాను. నా ప్రయాణాన్ని ఒక నాలుగు రోజులు ముందుకు జరుపుదామనీ..”

“అబ్బా మేఘా.. నిజంగా నిజమేనా? ఇంకా ముందే వచ్చేస్తావా నువ్వు? అయితే నేను అర్జెంటుగా హైదరాబాదుకి రిజర్వ్ చేయించిన నా ట్రైన్ టికెట్స్ కాన్సిల్ చేసి తత్కాల్ లో ఎల్లుండికి బుక్ చెయ్యమని శరత్కి చెప్తాను. నువ్వొచ్చేసరికల్లా నేను అక్కడుండాలిగా మరి.”

“ప్చ్.. నీ సంబరం మీ బెజవాడ సంతకెళ్ళా.. నన్నసలు ముందు పూర్తిగా చెప్పనివ్వవే బాబూ.. ఇప్పుడు నువ్వేం అంత అర్జెంటుగా హైదరాబాదుకి రానక్కరలేదు. నేనే నీ దగ్గరికి విజయవాడ వస్తాను. అక్కడే నాలుగు రోజులు ఉండి తర్వాత మనిద్దరం కలిసి ముందు అనుకున్న ప్లాన్ ప్రకారం హైదరాబాద్ వెళదాం. ఏమంటావ్?”

“నువ్వు విజయవాడ వస్తావా? మా ఇంట్లో నాలుగు రోజులుంటావా? కొంపదీసి ఈ ఫోన్ కాల్ నేను కలలో మాట్లాడడం లేదు కదా! నాకంతా అయోమయంగా ఉంది. విజయవాడలో నీకేం పనుందని అంత అర్జెంటుగా వస్తున్నావ్?”

“ప్రశ్నలతో నా బుర్ర తినకుండా నేను చెప్పేది బుద్ధిగా విను నీలూ.. నేను హైదరాబాద్లో ఉండే పదిరోజుల షెడ్యూల్ చాలా బిజీ బిజీగా ఉంది కదా.. నాకు నీతో ఇంకొన్ని రోజులు ఉండాలనుంది. అందుకే చాలా కష్టపడి ప్రయాణం ప్రీపోన్ చేసాను. నేరుగా నేనే విజయవాడకి వచ్చేస్తాను. నువ్వు మీ గన్నవరం ఎయిర్పోర్ట్ కి వచ్చి నన్ను రిసీవ్ చేస్కో చాలు. ఫ్లైట్ డీటైల్స్ అన్నీ నీకు తర్వాత మెయిల్లో పంపిస్తాను. నీ సందేహాలన్నీ నేనొచ్చేదాకా ఫ్రిజ్జులో భద్రంగా దాచిపెట్టు. అర్థమైందా?”

“ఊ ఊ.. పూర్తిగా అర్థం కాలేదనుకో. కానీ నువ్వొచ్చి నాతో మా ఇంట్లో నాలుగు రోజులు ఉంటానంటున్నావు. అంత తియ్యటి మాట చెప్పాక నాకింకే వేరే సందేహాలతో ఏం పనీ! ఎంచక్కా మనం ఆ నాలుగు రోజుల్లో ఓ పది పదిహేనేళ్ళు వెనక్కెళ్ళి మన చిన్నప్పటి రోజుల్లో విహరించి రావచ్చు. అబ్బ.. ఊహించుకోడానికే ఎంత సంబరంగా ఉందో! ఇదిగో మేఘా.. ఇప్పుడే చెప్తున్నా.. నువ్వు మళ్ళీ ప్లాన్ ఏమన్నా మార్చావంటే నేను మా ఆయన ఆస్తి సగం అమ్మేసయినా సరే అర్జెంటుగా అమెరికా టికెట్టు కొనుక్కునొచ్చి నిన్ను చంపుతా..”

“హహ్హహ్హా.. నీకొచ్చే బ్రిలియంట్ ఐడియాలు ఇంకెవరికీ రావే నీలూ.. ఒక్క ఫ్లైట్ టికెట్టు కోసం సగం ఆస్తి అమ్మడం ఎందుకే తల్లీ.. పాపం శరత్! ఇప్పట్నుంచీ ఆస్తుల తాలూకు పేపర్లేవీ నీలూకి దొరికేట్టు ఇంట్లో పెట్టకండి అని చెప్పాలి.”

“నీకలాగే ఉంటుందే.. ఎప్పుడూ ప్రాజెక్టులూ, మీటింగులూ అనుకుంటూ టైం ఎలా గడుస్తుందో తెలీదు నీకు. నాకేమన్నా ఉద్యోగమా సద్యోగమా.. రోజూ ఇంటి పని, వంట పని చేసుకుంటూ మూడేళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ నిన్ను చూస్తాను కదా అని నీతో కలిసి గడపబోయే ఆ రెండు రోజుల గురించి ఎన్నెన్ని ఊహించుకుంటున్నానో నీకేం తెలుసమ్మా?”

“నువ్వు బంగారుతల్లివి నీలూ.. చినప్పటి నుంచీ చూస్తున్నానా నిన్ను.. నా మీద నీకెప్పుడూ అంతే ప్రేమ.. ఆకాశమంత ప్రేమ!”

“ఊ.. చాల్లే సంబరం.. మళ్ళీ మొదలెట్టకు. ఎంత దూరం వెళ్ళినా, ఎంత గొప్ప ఉద్యోగాలు చేస్తున్నా నువ్వింకా ఆకాశం, మబ్బులూ, మట్టీ అంటూ మాట్లాడటం మాత్రం అస్సలు మారదేం?”

“భలేదానివి నీలూ.. కొన్ని కొన్ని మనలో ప్రాణమున్న చివరి క్షణం దాకా మారవే! ఆకాశం, మబ్బులు, ఇంకా మా నీలూ.. ఇవన్నీ ఎప్పటికీ ఉంటాయి నాతో!”

“ఆ ఆ.. ఒకోసారి రెండు మూడు నెలల పాటు కనీసం హలో చెప్పే తీరిక కూడా లేనంత బిజీలో పడి నన్ను మర్చిపోతావ్ గానీ ఇలాంటి మాయ మాటలు చెప్పి మురిపించడంలో మాత్రం ముందుంటావ్..”

“ఏం చేస్తాం చెప్పు మరి.. ఈ ఉరుకుల పరుగుల జీవితంలో రెండు నిమిషాలు స్థిమితంగా నించుని ఆకాశాన్ని చూసే అదృష్టం కూడా దొరకదు ఒకోసారి. పరిగెత్తడానికి అలవాటు పడిన జీవితాల్లో ఏదో తెలియని మత్తు ఉంటుందనుకుంటా. కాసేపు పరుగు ఆపి నింపాదిగా బతుకుదాం అన్న ఆలోచనని అస్సలు మొలకెత్తనివ్వదా పరుగు మత్తు.”

“మళ్ళీ ఫిలాసఫీ క్లాస్ మొదలెట్టావా?”

“హ్మ్.. సరేలే.. నే చెప్పే సోదికి అంతెక్కడలే కానీ నీకు చాలా రాత్రైపోయింది కదా.. రేపు నేనొచ్చాక మనం కలిసుండే నాలుగు రోజులు ఎలా గడుపుదామా అని హాయిగా కలలు కంటూ పడుకో. నా ఫ్లైట్ రేపు సాయంత్రం కాబట్టి మధ్యాహ్నం కల్లా ఎయిర్పోర్ట్ కి వెళ్ళిపోవాలి. అంటే ఇవాళ సర్దుకోడం పూర్తి చెయ్యాలి. బయలుదేరేలోపు పూర్తి చెయ్యాల్సిన కొన్ని ముఖ్యమైన ఆఫీసు పనుల సంగతి కూడా చూడాలి. రేపు బయలుదేరే ముందు మళ్ళీ మాట్లాడతాను నీతో. నువ్వు ఎయిర్పోర్ట్ కి రావాల్సిన టైము మెయిల్ పంపిస్తానన్నానుగా.. అందులో చూసుకో. ఇంక ఇప్పుడు హాయిగా బజ్జోమ్మా నీలమ్మా.. సరేనా..”

“ఊ.. ఏంటో ఇంకా కలలా ఉంది. సరేలే.. నువ్వు అన్నీ పనులు చూసుకుని జాగ్రత్తగా వచ్చెయ్. మిగతా విషయాలన్నీ నువ్వొచ్చాక మాట్లాడుకుందాం. జాగ్రత్త మేఘూ!”

“అలాగేలే.. నువ్వేం కంగారు పడకు. గుడ్ నైట్ నీలూ.. ఉంటాను మరి.”

“ఊ అలాగే..”

●●●

నీలూతో ఎప్పుడు మాట్లాడినా తర్వాత కాసేపు తీరిగ్గా కూర్చుని తమ చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాలని నెమరు వేసుకునే అలవాటు మేఘుకి.

మేఘు ఏడో తరగతిలో ఉండగా వాళ్ళ నాన్నగారికి కొత్త ఊరికి బదిలీ అయింది. మేఘు అక్కడ స్కూల్లో చేరేసరికి నెల రోజుల పైనే పాఠాలు పోయాయి. మొదటి రోజున తెలుగు పాఠం జరుగుతున్న తరగతి గదిలో మేఘుని వదిలి వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళ నాన్నగారు.

క్లాసులో పద్యం పాడి వినిపిస్తున్న శారద టీచరుగారు సాదరంగా ఆహ్వానించి పేరేమిటని అడిగారు.

“మేఘునందన” అని చెప్పగానే “ఆ పేరుకి అర్థం ఏవిటో తెలుసా” అని అడిగారు.

“మేఘంలో పుట్టేది, అంటే వర్షం” అని సమాధానం చెప్పేసరికి మెచ్చుకుని ఒకమ్మాయిని పిలిచి మేఘుని తన పక్కన కూర్చోబెట్టుకోమన్నారు.

ఆ అమ్మాయి సంతోషంగా మేఘకి తన పక్కన చోటిచ్చింది. గవ్వలబొమ్మలా గలగలా మాట్లాడుతూ సాయంత్రానికల్లా క్లాసులోని పిల్లలందరి పేర్లూ, వివరాలతో సహా బోల్డు కబుర్లు చెప్పింది. అప్పుడు మేఘకి పరిచయమైన అమ్మాయే నీలూ.

వారం రోజులు తిరిగేసరికల్లా నీలూ సావాసంలో మేఘకి కొత్తదనం పూర్తిగా పోయి అదే స్కూల్లో చాలా ఏళ్ళ నుండి చదువుకుంటున్న మిగతా పిల్లలందరితో బాగా కలిసిపోయింది.

నీలూ వాళ్ళ ఇంటికి పై వీధిలోనే మేఘ వాళ్ళ ఇల్లుండేది. రోజూ ఇద్దరూ కలిసే స్కూలుకి వెళ్ళి వచ్చేవారు. ఏడవ తరగతి పబ్లిక్ పరీక్షలని క్లాసులో అందరూ శ్రద్ధగా పోటాపోటీగా చదివేవాళ్ళు. స్కూలు అయిపోయాక సాయంకాలం మళ్ళీ ప్రైవేటుకి వెళ్ళి రాత్రి ఎనిమిది గంటల దాకా స్కూల్లోనే చదువుకోవడం వల్ల రోజంతా మేఘ, నీలూ ఇద్దరూ ఎక్కువ సమయం కలిసే గడిపేవారు.

మేఘకి తోబుట్టువులు కూడా లేకపోవడంతో ఎప్పుడూ నీలూని అంటిపెట్టుకుని ఉండేది. సెలవు రోజుల్లో కూడా గుడికో, గోపురానికో వెళ్ళాలంటూ ఇద్దరూ కలిసే తిరిగేవారు. చాలా తక్కువ కాలంలోనే వాళ్ళిద్దరూ మంచి స్నేహితురాళ్ళు అయిపోయారు.

నీలూ వాళ్ళింట్లో వాళ్ళ అమ్మ, నాన్నగారు, పదో తరగతి చదివే వాళ్ళ అన్నయ్య శ్రీకాంత్, వాళ్ళ బామ్మ గారు ఉండేవారు. ఇంట్లో అందరూ “నీలూ..” అనే పిలిచినా వాళ్ళ బామ్మ మాత్రం ఎప్పుడూ “నీలమ్మా.. నీలమ్మ తల్లీ..” అని పిలిచేది. కానీ అలా పిలిస్తే మోటుగా ఉంటుందనీ, మరీ ముఖ్యంగా తన స్నేహితుల ముందు అలా పిలవడానికి వీల్లేదని నీలూ ఆవిడతో పోట్లాడేది. ఆవిడ మాత్రం నవ్వేసి మళ్ళీ మళ్ళీ అలానే పిలిచేది. బామ్మ గారి పేరైన నీలమ్మని సునీలగా మార్చిపెట్టడమే దానికి కారణం.

అప్పుడప్పుడూ నీలూని ఏడిపించడానికి మేఘ కూడా బామ్మలాగా “నీలమ్మా నీలమ్మా..” అని పిలిచి ఆట పట్టించేది.

పదో తరగతిలో ఉండగా బామ్మగారికి టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చి రెండు నెలల పాటు మంచం పట్టి తిరిగి కోలుకోలేక ఆ జ్వరంలోనే చనిపోయారు. వాళ్ళ ఇంటిల్లిపాదీ ఆ దుఃఖంలో నుంచి తేరుకోడానికి చాన్నాళ్ళే పట్టింది. అప్పుడంతా మేఘ నీలూని కనిపెట్టుకుని జాగ్రత్తగా చూసుకోవడం నీలూ ఆ దిగుల్లోంచి కాస్త త్వరగా బయటపడేలా సాయపడింది.

బామ్మ గారు పోయిన దగ్గర్నుంచీ నీలూకి నీలమ్మా అనే పిలుపు మీద అయిష్టం పోయి ఎవరైనా అలా పిలిస్తే బామ్మ పిలుపే వింటున్నట్టు సంతోషంగా అనిపించేది. అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఎప్పుడైనా గారం చేసేప్పుడు, బతిమాలేప్పుడు, సర్ది చెప్పేటప్పుడు మేఘ నీలమ్మా అనే పిలుస్తుంటుంది.

స్కూలు చదువులు అయిపోయేసరికి ఆ నాలుగేళ్ళలో మేఘ, నీలూ ఇద్దరూ ఒకే ప్రాణంలా కలిసిపోయారు. పదో తరగతి పరీక్షల ముందు మేఘ వాళ్ళ నాన్నగారికి మళ్ళీ బదిలీ అయ్యి వేరే ఊరికి వెళ్ళిపోతారని తెలిసింది. అందరు పదో తరగతి పిల్లల్లాగే స్కూలు ముగిసాక ఇన్నేళ్ళూ కలిసి చదువుకున్న నేస్తాల్నీ, స్కూలునీ విడిచిపెట్టి వెళ్ళాలనే బెంగతో పాటు మేఘ ఈ ఊరి నుంచి వెళ్ళిపోతే ఇద్దరూ పూర్తిగా దూరమైపోతారని మరో దిగులు పట్టుకుంది నీలూ, మేఘలకి.

ఈ సారి మేఘ వాళ్ళ నాన్నగారు బదిలీ అయింది చిన్న పల్లెటూరికి కావడం మూలాన అక్కడ ఇంటర్ చదువుకోడానికి కాలేజీ వసతి లేదని మేఘని హాస్టల్లో చేరుద్దామని నిర్ణయించారు. నీలూని కూడా ఉన్న ఊర్లో కన్నా వేరేచోట ఇంకాస్త మంచి కాలేజీలో

చేర్చాలని వాళ్ళ నాన్నగారు అనుకున్నారు. మొదటిసారి హాస్టల్ చదువులు కాబట్టి ఇద్దరూ ఒకరికొకరు తోడుగా ఉంటారని మేఘనీ, నీలూనీ ఒకే హాస్టల్లో చేర్పించాలని తల్లిదండ్రులు నిశ్చయించడంతో మరొక రెండేళ్ళ పాటు ఇద్దరూ కలిసి చదువుకునే అవకాశం దొరికింది.

ఆ రెండేళ్ళ తర్వాత పై చదువుల కోసం ఇద్దరూ చెరొక దారిలో నడవాల్సి రావడంతో ఒకే చోట ఉండటానికి వీలు పడలేదు. అయితేనేం, ఎంత దూరంలో ఉన్నా వారి మధ్యన నిత్యం నడిచే ఉత్తరాల దొంతరలు, తరచూ ఫోనుల్లో కబుర్లు, అప్పుడప్పుడూ సెలవుల్లో కలుసుకోవడాలు.. వీటన్నీటి సాయంతో వారి చెలిమి ప్రయాణం అప్రతిహతంగా కొనసాగింది.

ఈ పదిహేనేళ్ళలో వాళ్ళిద్దరి జీవితాల్లో అన్నీ రకాలుగా ఎన్నో మార్పులు వచ్చాయి. ఎవరి జీవితపు పరుగుపందెంలో వారు తలమునకలైపోయి చిన్నప్పటిలా పక్కపక్కనే ఉంటూ ప్రతీ చిన్న విషయాన్నీ ఒకరితో ఒకరు పంచుకునే అవకాశం లేనంత దూరంలో ఉంటున్నారు. అయినా సరే కాలపరీక్షకి వెలిసిపోకుండా ఇన్నేళ్ళకీ ఇంకా అవే చిక్కటి రంగుల్లో మెరిసిపోతోంది వారిస్నేహం!

●●●

గతం తాలూకు ఆలోచనల్లోంచి బయటపడి మరుసటి రోజు ప్రయాణానికి హడావుడిగా సిద్ధమవడంలో ఆ రోజొక క్షణంలా గడిచిపోయింది మేఘకి. తన విమానాల వివరాలు నీలూకి మెయిల్లో పంపించేసి మళ్ళీ అన్నీ ఒకటికి రెండుసార్లు చెక్ చేసి చూసుకుని ప్రయాణానికి సర్వం సిద్ధం అనుకుని ఆ పూటకి ప్రశాంతంగా నిద్రపోయింది.

తెల్లారి అనుకున్న ప్రకారం టైముకి ఎయిర్పోర్టుకి చేరుకొని మరొకసారి నీలూకి ఫోన్ చేసి చెప్పి ఇండియా వెళ్ళే విమానం ఎక్కింది మేఘ.

చివరి నిమిషంలో ఆదరాబాదరాగా ప్రయాణం ముందుకి జరిపి నేరుగా నీలూ దగ్గరికి వెళుతున్నందుకు ఓ పక్క ఉత్సాహంగానే ఉన్నా మరో పక్క చిన్నపాటి కలవరమేదో ఆమెని స్థిమితంగా ఉండనివ్వడం లేదు.

స్వతహాగా ఏదైనా మనసులోనే దాచుకుని అస్సలు తొణక్కుండా నింపాదిగా మసలే స్వభావం కలిగిన మేఘ ఎప్పుడైనా చాలా అరుదుగా తన మనసులోని భావాలని మరొకరితో పంచుకోవాలనుకుంటే మాత్రం ఆమెకి గుర్తొచ్చే మొదటి వ్యక్తి నీలూనే!ఇప్పుడు కూడా తన ప్రియసఖి సాంగత్యంలో అలసిన మనసుకి సేద తీర్చాలని ఆరాటపడుతోంది.

ఇరవై గంటలకి పైగా సాగాల్సిన ప్రయాణం క్షణక్షణం భారంగా గడుస్తుంటే అటు నిదుర దరిచేరక, ఇటు ఎడతెగని ఆలోచనల అలజడి సద్దుమణగక సతమతమైపోతోంది.

ఆలోచనలు..
ఏవో లోకాల్లో విహరింపచేస్తాయి..
ఆకాశం అంచులదాకా ఎగరేస్తాయి..
ఊహల సందడిలో ఉర్రూతలూగిస్తాయి..

ఆశల పల్లకీలో ఊరేగిస్తాయి..
కోరికల దీపాలు వెలిగిస్తాయి..
గమ్మత్తైన మత్తులో పడేస్తాయి..

నిరాశల నీడల్ని గుర్తుకి తెస్తాయి..
పదునైన వాస్తవంలోకి తీసుకొస్తాయి..
తలపుల తీరంలో నిలబెడతాయి..
ఇష్టాలూ అభిమానాలూ పెంచుతాయి..
బంధాలూ ప్రేమలూ తుంచుతాయి..
నవ్వులు రువ్వుతాయి..
కన్నీళ్లు జారుస్తాయి..

పున్నమి వెలుగులు విరజిమ్ముతాయి..
అదాటున అమావాస్య చీకట్లోకి తోసేస్తాయి..
సప్తవర్ణ కాంతులతో మెరిపిస్తాయి..
రేయిలోని నలుపంతా తెచ్చి పులిమేస్తాయి..

మనసుని లాక్కెళ్ళి గతానికి కట్టేస్తాయి.
జ్ఞాపకాల సంద్రంలో ముంచేస్తాయి..
మానిపోయిన గాయాల్ని రేపుతాయి..
మనసుకి ముసుగేస్తాయి..
ఓదార్పుని పంచుతాయి..
అలసిన మనసుకి సాంత్వన కలిగిస్తాయి..

ఎన్నో రూపాల్లో కనిపిస్తాయి..
ఏ రూపమూ లేదనిపిస్తాయి..
అంతా ఆనందమే అనిపిస్తాయి..
అదంతా భ్రాంతేనని తేల్చేస్తాయి..

మురిపిస్తాయి.. మైమరపిస్తాయి..

కవ్విస్తాయి.. కైపెక్కిస్తాయి..

కదిలిస్తాయి.. కరిగిస్తాయి..

చెరిపేస్తాయి.. మరిపిస్తాయి..

మాటలకి అందవు.. మౌనంలో దాగవు..

పరుగు ఆపవు.. చేతుల్లో చిక్కవు..

పగలూ లేదూ.. రాత్రీ లేదూ..

అలుపూ లేదు.. అదుపూ లేదు..

నిన్న.. ఇవ్వాళ.. రేపు.. అనుక్షణం..
మనసొదిలి మాత్రం ఎక్కడికీ పోవు!

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com